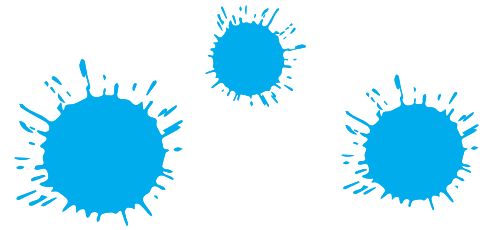

ΤΙ ΣΚΑΛΩΜΑ ΕΧΟΥΝ ΦΑΕΙ ΜΕ ΤΙΣ «ΓΥΝΑΙΚΟΚΤΟΝΙΕΣ»;

Και η Πολιτεία οφείλει να σταματήσει να αντιμετωπίζει ως επικοινωνιακό πυροτέχνημα τα τμήματα ενδοοικογενειακής βίας που συστήσαμε στην ΕΛ.ΑΣ.

Να τα στελεχώσει με εξειδικευμένους επιστήμονες και προσωπικό, για να γίνουν πραγματική σανίδα σωτηρίας. Και να επιτελέσει η ΕΛ.ΑΣ τον κοινωνικό της ρόλο, προλαμβάνοντας και όχι μόνο καταστέλλοντας.¹

Ένα από τα όψιμα trends του τελευταίου χρόνου είναι η απαρίθμηση περιστατικών βίας κατά των γυναικών. Από τον Γενάρη του 2021 που ξεκίνησε η κυρία Μπεκατώρου να μιλάει στα κανάλια για τον βιασμό της όταν ήταν νεαρή αθλήτρια, την επακόλουθη εμφάνιση του «ελληνικού metoo» με τις καταγγελίες για υποθέσεις σεξουαλικής βίας στη βιομηχανία του θεάματος και τις δολοφονίες γυναικών από συντρόφους και πρώην/νυν συζύγους, ο μακρύς κατάλογος της βίας όλο και διευρύνεται. Οποία χαρά για την ελληνική αστυνομία και τον κρατικό φεμινισμό: Οι γυναίκες κινδυνεύουν! Ας τις σώσουμε! Ας γεμίσει ο τόπος με μπάτσους και ψυχολόγους για να είναι όλοι ικανοποιημένοι και οι μηχανισμοί της δημόσιας τάξης και οι επαγγελματίες συριζοφεμινίστριες! Και κατά τα άλλα, ας το βουλώσουμε για άλλη μια φορά κι ας μην καταλάβουμε τίποτα για το τι διάολο μας συμβαίνει. Αφού ζητήσουμε προκαταβολικά συγγνώμη από τους ένστολους και μη σωτήρες για το θράσος μας, θα προσπαθήσουμε να υποστηρίξουμε ότι η επικέντρωση στα περιστατικά βίας ούτε τόσο αυτονόητη θα έπρεπε να είναι, αλλά ούτε και τόσο ουδέτερη θα έπρεπε να θεωρείται. Με άλλα λόγια, θα υποστηρίξουμε ότι όταν το κράτος μάς ρίχνει στα μούτρα δολοφονίες, βιασμούς, ξυλοδαρμούς προφανώς και δεν το κάνει γιατί νοιάζεται μη τυχόν και κακοπάθει καμιά από εμάς. Σιγά κιόλας μην έχει το κράτος πρόβλημα με την έμφυλη βία. Και πώς θα μπορούσε να έχει, αφού η έμφυλη βία συνιστά τον θεμέλιο λίθο της οικογένειας. Προκειμένου, λοιπόν, να καταλάβουμε έστω και λίγο τι γίνεται, θα πρέπει να απομακρυνθούμε χωρίς δεύτερη σκέψη από αστυνομικές προσεγγίσεις του είδους «έγινε, δεν έγινε, πόσες φορές τη βίασε, με πόσες μαχαιριές τη σκότωσε».

Θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι οι κρατικοί μηχανισμοί που έχουν αναλάβει εργολαβικά την έμφυλη πειθάρχηση, έχουν επιλέξει να

χρησιμοποιούν τη βία ως ερμηνευτικό εργαλείο γιατί έτσι εξαφανίζουν από το προσκήνιο -ή, καλύτερα, παρουσιάζουν σύμφωνα με τα συμφέροντά τους- την ιστορία, τις προϋπάρχουσες ταξικές αντιθέσεις και τις πολύ υλικές σχέσεις που διέπουν αυτήν την παραγωγική μονάδα που ονομάζεται ελληνική οικογένεια. Με τη βία ως οδηγό, η τόσο περίπλοκη κοινωνική πραγματικότητα στριμώχνεται σε μια απλουστευτική αφήγηση στιγμιαίων συμβάντων που κάνουν επίκληση στο συναίσθημα, καθώς παρουσιάζουν συλλήβδην τις γυναίκες ως ανήμπορες, θύματα και εν δυνάμει πρωταγωνίστριες σε σπλάτερ. Με τη βία ως οδηγό, ο κρατικός λόγος παράγει χιλιάδες ποσοτικοποιημένες πληροφορίες (π.χ τόσο το ποσοστό ενδοοικογενειακής βίας στην Αθήνα, τόσο στην επαρχία, τόσες δολοφονίες κατά τους καλοκαιρινούς μήνες, τόσες κατά τους χειμερινούς) και ταυτόχρονα διασφαλίζει ότι θα υπάρχει μόνο ένα αναλυτικό σχήμα που θα ερμηνεύει τις πολυσύνθετες κοινωνικές σχέσεις. Το αναλυτικό σχήμα της δημόσιας τάξης και του κοινωνικού ελέγχου που ερμηνεύει τον καπιταλιστικό κόσμο ως ένα σύνολο ασύνδετων βίαιων γεγονότων, τα οποία αναλαμβάνουν οι κοινωνικοί επιστήμονες να καταγράψουν και να μελετήσουν και οι μπάτσοι να τα αντιμετωπίσουν. Να, πώς ξεπλένονται κι οι μπάτσοι που εδώ κι ενάμιση χρόνο, με τις εξακριβώσεις, τους ελέγχους για πιστοποιητικά κυκλοφορίας, μάσκες και ό,τι άλλο, έχουν προκαλέσει κοινωνική δυσαρέσκεια σε μεγάλη κλίμακα. Όπως λέει κι ο κύριος Τσίπρας που καθόλου δεν του αρέσει να βρίζουμε την αστυνομία, η ενδοοικογενειακή βία είναι ένα πρώτης τάξης θέμα για να «επιτελέσει η ΕΛ.ΑΣ τον κοινωνικό της ρόλο».

Το υπουργείο Δημόσιας Τάξης και οι κάθε απόχρωσης συριζαίοι που οργανώνουν «το σώσιμο της γυναίκας» είναι αυτοί που κανόνισαν με το «Μένουμε Σπίτι» να ασκηθεί ασφυκτική πίεση στις γυ-

Οι εντολές εκπέμπονται και μέσω πανό. Ο κρατικός φεμινισμός μάς λέει τι λέξεις πρέπει να χρησιμοποιούμε. Γιατί ξέρει ότι μια λέξη δεν είναι ποτέ απλώς μια λέξη- είναι ένας τρόπος ερμηνείας του κόσμου.

μήπως είναι λίγο φασιότες;

DEPRESSION

Quiz: ο κορωνοϊός επιπλέει;

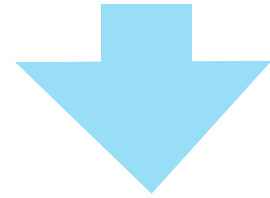
Καλοκαίρι 2021. Η ζέστη καλπάζει. Κάποιοι τουρίστες έχουν καταφθάσει. Όλοι έχουν χαλαρώσει μετά από ενάμιση χρόνο επέλασης κορωνοϊού. Όλοι; Όχι όλοι! Αυτή εδώ η κυρία αντιστέκεται σθεναρά στην «επιστροφή στην κανονικότητα». Επαγρυπνεί ενώ κάνει τα καλοκαιρινά της μπάνια. Ενάμιση χρόνος κλείσιμο στο σπίτι, μούρλα, μέτρα των ειδικών και άλλα χαριτωμένα, δεν ξεχνιούνται τόσο εύκολα. Και εδώ που τα λέμε η ζημία που έχουν κάνει στα μυαλά όσον τα έφαγαν αμάσητα, μπορεί να είναι και μεγαλύτερη από τη «μακρά κονίδα». Ο ερευνητής του μέλλοντος θα είναι ευγνώμων για τέτοιες λήψεις σε φυσικό τοπίο. Ευχαριστούμε τον Χ. για τη συνεισφορά του.

ναίκες της εργατικής τάξης που από τη μια στιγμή στην άλλη, ανάλογα με την ηλικία τους, βρέθηκαν αντιμέτωπες με μια σειρά από διαδικασίες υλικής υποτίμησης: χωρίς μισθό ή στην καλύτερη με κάποιο επίδομα, μακριά από το φιλικό τους περιβάλλον και τις συναναστροφές που όσο να πεις συμβάλουν στην κοινωνική τους ανατίμηση, κλεισμένες σε ένα σπίτι με κάνα δυο παιδιά 24/7 και με τον μηχανισμό της οικογένειας (που μπορεί να προσωποποιείται στον πατέρα, τον αδελφό, τον σύζυγο ή τέλος πάντων σε όποιον φέρνει λεφτά στο σπίτι) να αποκτά όλο και πιο διευρυμένες αρμοδιότητες ελέγχου πάνω τους. Αν το σκεφτεί κανείς, όταν το ελληνικό κράτος πήρε την απόφαση για το «Μένουμε Σπίτι» ουσιαστικά επέλεξε να δημιουργήσει κάποιου είδους συνθήκες πογκρόμ εντός των τεσσάρων τοίχων. Έκλεισε τις εξόδους κινδύνου, αύξησε την ψυχολογική πίεση μέσω της διαρκούς τρομοκράτησης κι έδωσε το ελεύθερο στο πλέγμα των υλικών σχέσεων ν' αρχίσει να ταλαντώνεται με πρωτόγνωρη δυναμική. Έτσι, οι προϋπάρχουσες ισορροπίες του τρόμου που κάνουν την κάθε οικογένεια «να λειτουργεί κανονικά» τσιγκλίστηκαν κι έπρεπε να επανασχεδιαστούν: από το ποιος θα πλύνει τα πιάτα, ποιος θα πάει να σταθεί στην ουρά του σούπερ μάρκετ, μέχρι το ποιος θα φέρει λεφτά στο τέλος του μήνα και ποιος θα διαβάσει και θα απασχολήσει τα παιδιά. Κι ας μη γελιόμαστε, αυτός ο με το ζόρι επανασχεδιασμός δεν αφορούσε απλώς και μόνο την περίοδο του «μεγάλου εγκλεισμού». Η κρατική εντολή για κατ'οίκον περιορισμό ήταν εκτός των άλλων και αναβάθμιση της οικογένειας ως πειθαρχικού μηχανισμού, άρα και ισχυροποίηση των σχέσεων εκμετάλλευσης που τη διέπουν. Απέναντι

σε αυτή την κατάσταση έχει σημασία το να μη βουτάμε στον βάλτο συζητήσεων, το πλαίσιο των οποίων είναι κρατικά καθορισμένο. Όταν, δηλαδή, ο κρατικός φεμινισμός τάχα διαρρηγνύει τα ιμάτιά του για το πόσο έχουν αυξηθεί τα ποσοστά ξυλοδαρμών και δολοφονιών από συζύγους τον τελευταίο ενάμιση χρόνο της καραντίνας, εμείς πρέπει να βάζουμε τα δικά μας ερωτήματα. Με πρώτο και καλύτερο το ποιος και γιατί μας έβαλε σε καραντίνα.

Κατά τη γνώμη μας, λοιπόν, η αποκλειστική επικέντρωση στα περιστατικά βίας πάει συνήθως πακέτο με τη λιγότερο ή περισσότερο συνειδητή αναπαραγωγή του επίσημου λόγου. Σε κάθε περίπτωση, πρέπει να επιμένουμε στην κατάδειξη του συγκεκριμένου τρόπου ερμηνείας που επιλέγει το κράτος και να τον αποφεύγουμε όπως ο διάβολος το λιβάνι. Γιατί η υιοθέτηση της κρατικής ορολογίας περί «γυναικοκτονιών», η αυτονόμηση της βίας από το κοινωνικό και ιστορικό της πλαίσιο και η ανάδειξή της σε «ξεχωριστό πρόβλημα» που θα επιλυθεί από τους ειδικούς επί του θέματος, εγκλωβίζει και τον πλέον καλοπροαίρετο σε μια ερμηνεία του κόσμου που καταλαβαίνει μόνο από ποινικά εγκλήματα και μετράει κακοποιημένες και νεκρές. Κάτι που είναι χρήσιμο για το κράτος, αλλά όχι για εμάς.

1. Αλέξης Τσίπρας, «Δεν φτάνει να πενθούμε για τις γυναικοκτονίες – οφείλουμε να δράσουμε», Αυγή, 3/8/2021.

25/07 Με την κρίση «χρέους» το 2009, εξοικειωθήκαμε με το πλαστικό χρήμα, πειθαρχώντας στις ουρές των ATM. Με την κρίση του «ιού», οι τράπεζες κλείνουν ένα ένα τα καταστήματά τους, με τον φόρτο εργασίας που απαιτείται για να κάνουμε διάφορες συναλλαγές να πέφτει πάνω μας, αν έχουμε υπολογιστή και αν γνωρίζουμε πώς να το κάνουμε. Αυτός είναι ο ψηφιακός μετασχηματισμός που φέρνει η εξέλιξη της τεχνολογίας, αποκλείοντας όσους δεν μπορούν ή δεν θέλουν να ακολουθήσουν.

31/07 Η Αυστραλία βγάζει τον στρατό στους δρόμους του Σίδνεϋ για να επιτηρεί το νέο λοκντάουν που επιβλήθηκε. Οι στρατιώτες που θα περιπολούν θα είναι άοπλοι. Λέτε να μην τα κατάφερνε η αστυνομία; Και μόνο όμως που θα ακούγονται τα βαριά βήματα από τα άρβυλά τους στους έρημους δρόμους της πόλης, αρκεί για εξοικείωση με σκηνικό πολέμου.

08/08 Συνέδριο στο Ίδρυμα Νιάρχος με θέμα την Τεχνητή Νοημοσύνη θέλει να μας επιμορφώσει για το πώς η ΤΝ θα αλλάξει τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόμαστε τους εαυτούς μας ως ανθρώπινα όντα. Επαναφέρει το θέμα του τέλους της εργασίας (διαβάστε καλύτερα το πορτοκαλί βιβλίο του Caffeintzis από τις εκδόσεις Αρχείο71), καταλήγοντας στα οφέλη για την πολεμική βιομηχανία (αν διαβάσετε τα κείμενά μας, θα έχετε ήδη καταλάβει!).

19/08 Οι Ταλιμπάν απειλούν το μέλλον των ηλεκτροκίνητων αυτοκινήτων! Στη χώρα βρίσκονται τα μεγαλύτερα ανεκμετάλλευτα κοιτάσματα λιθίου παγκοσμίως και τώρα που ανέλαβαν το Αφγανιστάν καταλαβαίνετε... Σαν αμόρφωτοι, και φρικαλέοι τρομοκράτες που είναι, δεν θα ασχοληθούν με αυτό το τόσο σημαντικό ζήτημα που κάνει καλό και στον πλανήτη. Ελπίζουμε η Γκρέτα να ετοιμάζει κινητοποιήσεις και να μην κλαίει απαρηγόρητη σε μια γωνιά.

29/08 Το υπουργείο Παιδείας, αφού μείωσε τον αριθμό των εισακτέων στα ΑΕΙ, θα αυξήσει κατά 20.000 τις θέσεις στα δημόσια ΙΕΚ, δίνοντας από φέτος μεγάλο βάρος στην επαγγελματική εκπαίδευση μαζί με ζεστό ευρωπαϊκό χρήμα που θα πάρει. Εξάλλου μας λένε ότι ήδη το 25% των σπουδαστών στα ΙΕΚ έχουν πτυχίο πανεπιστημίου, νούμερο που δείχνει ότι τελικά πολλοί καταλήγουν εκεί που τους αρμόζει: Στις ειδικότητες με υποτιμημένη εργασία και χαμηλούς μισθούς.

31/08 Ο Αθανάσιος Πλεύρης γίνεται υπουργός Υγείας με όλα τα προσόντα του υγειονομικού φασιόστα: Μεταπτυχιακό από το Παν. της Χαϊδελβέργης με τίτλο «Η συναίνεση του ασθενούς σύμφωνα με το ελληνικό και γερμανικό ποινικό δίκαιο» και Διδακτορικό στο Παν. Αθηνών με τίτλο «Η ποινική ευθύνη

